

Sygn. akt II CNP 72/11

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2012 r.,
skargi M. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 18 czerwca 2009 r.,
wydanego w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko M. S.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód M. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 czerwca 2009 r. Zaskarżonym wyrokiem, wydanym w sprawie przeciwko M. S., zmieniony został wyrok Sądu Rejonowego z dnia 19 marca 2009 r. w ten sposób, że uchylono opiewający na kwotę 30 000 zł nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym 30 września 2008 r. i powództwo oddalono. Sąd ustalił, że w dniu 29 kwietnia 2008 r. strony zawarły przedwstępną umowę sprzedaży zabudowanej nieruchomości rolnej oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 109 za cenę wynoszącą 135 000 zł. W trakcie zawierania umowy przedwstępnej powód wręczył pozwanej zadatek w wysokości 15 000 zł, co pozwana potwierdziła w treści umowy. Pozostałą kwotę powód zobowiązał się zapłacić przelewem za pośrednictwem banku z tytułu udzielonego kredytu w terminie 7 dni roboczych od dnia podpisania notarialnej umowy przenoszącej własność. Termin zawarcia umowy notarialnej strony określiły na dzień 18 czerwca 2008 r. W tym dniu w kancelarii notarialnej pozwana zażądała okazania przez pozwanego dokumentu potwierdzającego uzyskanie kredytu. Powód odmówił stwierdzając, że umowa przedwstępna nie zawierała takiego warunku i domagał się zawarcia umowy przyrzeczonej. Pozwana jednak nie zgodziła się na podpisanie tej umowy. Sąd Rejonowy uznał, że do zawarcia umowy nie doszło z przyczyn zawinionych przez pozwaną, co uprawniało powoda do żądania zapłaty podwójnego zadatku.

Sąd Okręgowy stwierdził natomiast, że żądanie powoda jest niezasadne. Wskazał, iż strony zawarły umowę, zgodnie z którą środki na nabycie nieruchomości pochodzić miały z kredytu bankowego. W takim wypadku pozwana, która powzięła wiadomość o nieudzieleniu powodowi kredytu na zakup nieruchomości, była uprawniona do odstąpienia od zawarcia umowy notarialnej, skoro wiadome było, że żadne środki pochodzące z kredytu bankowego nie wpłyną na jej konto.

Skarżący oparł swoją skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 60 k.c.; art. 157 § 1 i 2 k.c.; art. 356 § 1 i 2 k.c.; art. 354 § 2 w zw. z art. 354 § 2 k.c.; art. 389 § 1 k.c.; art. 390 k.c. oraz art. 394 k.c.; 457 k.c.; 509 k.c. Powołał także podstawę naruszenia przepisów postępowania, wypełnioną zarzutami naruszenia art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c.

Wyrządzenie szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia uprawdopodobnił wskazując, że poniósł szkodę obejmującą utracony zadatek w podwójnej wysokości 30 000 zł oraz koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego przed Sądami obu instancji oraz koszty postępowania nakazowego. Wyjaśnił także, że wartość przedmiotu sporu nie pozwalała mu złożyć skargi kasacyjnej, a nie zachodziły przesłanki uzasadniające wystąpienie o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi i ich uzasadnienie od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie może zatem budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia

2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ., czy z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, nie publ.). Jeżeli ten sam przepis wypełnia jednocześnie podstawę skargi oraz stanowi przepis, z którym orzeczenie jest – zdaniem skarżącego - niezgodne, to obowiązkiem skarżącego jest przedstawienie obu tych elementów w sposób wyraźnie wyodrębniony i uwydatnienie podwójnej roli powołanego przepisu. Tymczasem we wniesionej skardze powód skonkretyzował jedynie jej podstawy, nie wskazał natomiast przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga ta nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.